

להתקדש - מקדשים אותו, שכתוב והתקדשתם והייתם קדשים פי קדוש אני ה'.

כתוב ומעץ הדעת טוב ורע. ומה על זה גרם אדם מיתה בעולם - מי שמראה מעשה אחר שלא צריך על אחת כמה וכמה. שור וחמור מוכיחים. מצד זה נקרא שור, ומצד זה נקרא חמור. ועל פן כתוב, (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור יחדו. אל תעשה ערבוביה יחד, משום שמתעורר להתחבר הצד האחר כאחד להרע לעולם. ומי שמפריד, מרבה שלום בעולם. אף כאן מי שמפריד אותם באותו גון כמו שאמרו, שלא נמצא שוע טווי ונוז כאחד, זה אדם שמרבה שלום עליו ועל כל העולם.

קרננו של קין היה פשתים, וקרננו של הבל היו צמר, לא זה כזה, ולא זה כזה. סוד הדבר - קין היה פלאים, ערבוביה שאינה נצרכת, הצד האחר, שאינו מינס של אדם ותוה, וקרננו מאותו הצד הוא בא. הבל מצד אחד של אדם ותוה. ובמעיה של תוה התחברו שני הצדדים הללו. ומשום שהתחברו כאחד, לא באה מהם תועלת לעולם ונאבדו. ועד היום הזה הצד שלהם קינס. ומי שמראה את עצמו במעשה של החבור הזה, מעורר עליו את אותם הצדדים כאחד, ויכול להנזק, ושורה עליו רוח אחרת שאינה צריכה. וישראל צריכים לעורר עליהם רוח קדשה להיות קדושים, להמצא בשלום בעולם הזה ובעולם הבא.

כתוב (ויקרא יא) ולבש הפהן מדו בד ומכנסי בד יהיו על בשרו, (שם טז) ובאבנט בד יחגור. למה נקרא בד, יחיד? משום שלא צריך לחבר את הפשתים הזה עם אחר, ועל

לאתקדשא מקדשין ליה, דכתיב והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני יי'.

כתיב ומעץ הדעת טוב ורע, ומה על דא גרים אדם מיתה בעלמא, מאן דאחזי עובדא אחרא דלא אצטריף, על אחת כמה וכמה. שור וחמור אוכחן. מסטרא דא אקרי שור, ומסטרא דא אקרי חמור, ועל דא כתיב (דברים

כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. לא תעביד ערבוביאי כחדא, בגין דאתער לאתחברא סטרא אחרא כחדא, לאבאשא עלמא. ומאן דפריש לון, אסגי שלמא בעלמא. אוף הכא, מאן דפריש לון בהווא גוונא כמה דאמרו, דלא אשתכח שוע (דף פ"ו ע"א) טווי ונוז כחדא, האי בר נש אסגי שלמא עליה, ועל כל עלמא. קרבנא דקין הוה פשתים, וקרנא דהבל הוה צמר, לאו דא כדא, ולא דא כדא.

רזא דמלה, קין פלאים הוה, ערבוביא דלא אצטריף, סטרא אחרא, דלא זינא דתוה ואדם. וקורבניה מההוא סטרא קא אתיא. הבל מזינא חדא דאדם ותוה. ובמעיה דתוה אתחברו אלין תרין סטרין. ובגין דאתחברו כחדא, לא אתיא מנייהו תועלתא לעלמא, ואתאבידו.

ועד יומא דין, סטרא דלהון קיימא. ומאן דאחזי גרמיה בעובדא דחבורא דא, אתער עליה אינון סטרין כחדא, ויכיל לאתזקא, ושארי עלוי רוחא אחרא, דלא אצטריף. וישראל בעאן לאתערא עלייהו רוחא קדישא למהוי קדישין, לאשתכחא בשלמא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

כתיב (ויקרא יא) ולבש הפהן מדו בד ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט בד יחגור אמאי אקרי בד, יחידאי. בגין דלא בעי לחברא להאי פשתים באחרא, ועל דא